

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Елена, 15.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЕЛЕНА в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Искра Ст. Вараджакова

при участието на секретаря Светлана В. Пашова
като разгледа докладваното от Искра Ст. Вараджакова Гражданско дело № 20224130100273 по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл. 200, ал. 1 и чл. 200, ал. 3 от КТ.

Постъпила е искова молба от С. Д. С. от гр. З., чрез адв. Р. И., против З.С.У.Д.Д. към Община З., представлявано от управителя И.Г.А.. В същата се твърди, че между страните било налице трудово правоотношение и сключен Трудов договор № 44/29.01.2013 г. Ищецът изпълнявал длъжността „сметосъбирач“ за периода от 04.01.2021 г. до 29.01.2021 г. в населените места на Община З.. На 04.01.2021 г. около 11.00 часа при движение по ул. „Д.“ в гр. З. ищецът участвал в сметосъбирането, извършвано от специализиран автомобил. При извършване на ляв завой същият загубил равновесие, вследствие на което паднал вдясно по посока на движението и се ударил в паркираното тракторно ремарке. В резултат на това получил фрактура на лявата ключица, фрактура на три ребра в дясната и фрактура на едно ребро в лявата част на гръдния кош. Било образувано досъдебно производство № 5/2021 г. по описа на РУ – Елена. Заради получената травма, ищецът посетил медицински център, където му бил извършен преглед. Поставена му била диагноза множествени счупвания на ребра – закрито, спешни състояния в гръдната хирургия. При извършения преглед се установили и разкъсно-контузна рана на дясната вежда, кожно охлузване вдясно, двустранно дишане с изразен болков синдром при дълбоко вдишване,

коремът бил над нивото на гръдния кош, меко еластичен, с добра перисталтика и налице била фрактура на дясна клавикула с ограничено в десен горен крайник. Ищецът бил във временна неработоспособност вследствие на претърпяната злополука, за което били издадени 8 бр. болнични листове. С Разпореждане № 5104-04-1/25.01.2022 г. на ТД на НОИ гр. Велико Търново злополуката, станала на 04.01.2021 г., била обявена за трудова след подадена декларация за трудова злополука от страна на работодателя. Ищецът твърди, че към настоящия момент изпитва затруднения при използване на наранената ръка и извършва с големи усилия движения с нея. Счита, че в конкретния случай са налице предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от КТ за реализиране отговорността на работодателя, тъй като е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от получените травми вследствие на злополуката и при възстановяването. Последните му пречат да живее пълноценно и нормално, както го е правел преди това, тъй като изпитва постоянна болка и дискомфорт. Освен това, възстановителният период продължил дълго време – седем месеца, съпътстван с продължителни болки и страдания. На следващо място, ищецът твърди, че за времето, през което е бил в отпуск по болест, не е получавал в цялост трудовото възнаграждение, което му се полагало, поради което за него е налице правен интерес на осн. чл. 200, ал. 3 от КТ да потърси разликата между брутното трудово възнаграждение и обезщетението, което е получавал за временна неработоспособност. За процесния период същият бил с трудово възнаграждение в размер на 734.50 лв., от които 650.00 лв. – основна заплата и 84.50 лв. за трудов стаж и професионален опит, поради което счита, че има право да получи сума в размер на 426.71 лв., представляваща обезщетение за претърпените от него имуществени вреди, които се изразяват в разликата между брутното трудово възнаграждение и обезщетението, получено за временна неработоспособност за периода от 05.01.2021 г. до 03.07.2021 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сумата 50000.00 лв., представляващи претърпени от него неимуществени вреди вследствие на трудова злополука, станала на 04.01.2021 г., ведно със законната лихва от датата на злополуката до окончателното ѝ изплащане, както и да го осъди да му заплати сумата 426.71

лв., представляваща претърпени от него имуществени вреди, вследствие на трудовата злополука, станала на 04.01.2021 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане. Претендира направените разноси по делото. Моли съда да осъди ответника да му заплати адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Във визирия едномесечен срок е постъпил отговор на исковата молба от страна на ответника З.С.У.Д.Д. към Община З., представявано от управителя И.Г.А., чрез адв. Х. К.. В същата се взема следното становище: Предявените искове са допустими, но неоснователни. Твърди се, че е налице груба небрежност по време на изпълнение на служебните задължения от страна на ищеца. Не се спори, че злополуката е трудова, както и че ищецът е бил в трудово правоотношение с ответника. Оспорва се тежестта на получените травми, техния характер и интензитет. Освен това, ответникът навежда твърдения, че ищецът има придружаващи заболявания, които са повлияли върху оздравителния процес, както и че същият не е провел нужното и адекватно рехабилитационно лечение – физиотерапия, което е довело и до неговото по-трудно и бавно възстановяване. Оспорват се твърденията в исковата молба, като се заявява, че злополуката е изцяло в причинно-следствена връзка с противоправното поведение на ищеца, който не е спазил изискванията за безопасност на труда, въпреки провеждания ежедневен и периодичен инструктаж. Ищецът изключително допринесъл за злополуката по смисъла на чл. 201, ал. 2 от КТ. Относно размера на предявените искове ответникът заявява, че размерът на обезщетението за неимуществени вреди е силно завишен и не е адекватен на претърпените от ищеца болки и страдания. Претендира направените разноси по делото.

В съдебно заседание ищецът С. Д. С. се явява лично с адв. Р. И. и адв. Й. М.. Същите поддържат депозираната искова молба.

В съдено заседание ответникът З.С.У.Д.Д. към Община З. се представява от адв. Х. К., който оспорва подадената искова молба и поддържа депозирия отговор на исковата молба.

С Определение от 14.02.2023 г. по гр. д. № 273/2022 г. по описа на Районен съд – Елена е допуснато увеличаване на размера на предявения иск за нанесени имуществени вреди от 426.71 лв. на 1233.54 лв.

Съдът, след като обсъди и прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становището на страните, прие за установено следното:

Видно от извършената справка в Регистър Булстат, ответникът З.С.У.Д.Д. към Община З. е със седалище гр. З., ул. „С. П.“ № 1 и се представлява от управителя И.Г.А..

От представеното по делото трудово досие на ищеца С. Д. С. се установява, същият е започнал работа при ответника, считано от 29.01.2013 г. на длъжността „гробар“, за което е сключен Трудов договор № 44/29.01.2013 г. С Допълнително споразумение № 3/11.01.2016 г. е преназначен на длъжността „общ работник, горско стопанство“. С Допълнително споразумение № 19/29.03.2017 г. е преназначен на длъжността „общ работник“. С Допълнително споразумение № 52/12.04.2019 г. е преназначен на длъжността „сметосъбирач“. С Допълнително споразумение № 70/2.08.2019 г. е преназначен на длъжността „общ работник“. Със Заповед № 1/4.01.2021 г. на ищеца е възложено да изпълнява длъжността „сметосъбирач“ за периода от 4.01.2021 г. до 29.01.2021 г. В трудовото досие на същия е приложена Инструкция за безопасна работа на длъжността „сметосъбирач“. От приложените в него документи се констатира, че ищецът е с основно трудово възнаграждение в размер на 650.00 лв. и допълнително трудово възнаграждение за трудов стаж и професионален опит 13 % в размер на 84.50 лв.

На 04.01.2021 г. ищецът изпълнявал трудовите си задължения, като участвал в сметосъбирането на гр. З., което се извършвало със специализиран автомобил „Мерцедес“ с рег. № ВТ **** КР, собственост на Община З.. Около 11.00 часа в гр. З. на ул. „Д.“ до дом № 10 при извършване на ляв завой от специализирания автомобил ищецът паднал в дясно по посоката на движение и се ударил на теглича на паркираното тракторно ремарке. При инцидента същият получил травматични увреждания, изразяващи се във фрактура на лява ключица, фрактура на три ребра в дясната и фрактура на едно ребро в лявата част на гръдния кош. Ищецът веднага бил закаран в медицински център, където му била оказана първа помощ. Издадена била Епикриза ИЗ № 37/2021 г. от „Комплексен онкологичен център Велико Търново“ ЕООД - Отделение по гръдна хирургия, съгласно която на

последния била поставена диагноза „множествени счупвания на ребра – закрито, спешни състояния в гръдната кухина“. Възстановителният период продължил от 05.01.2021 г. до 03.07.2021 г., за което били издадени Болничен лист № E20201026204/08.01.2021 г., издаден от КОЦ Велико Търново ЕООД, Отделение по гръдна хирургия след решение на ЛКК № 3/08.01.2021 г.; Болничен лист № E20201026327/29.01.2021 г., издаден от КОЦ Велико Търново ЕООД след решение на ЛКК № 19/29.01.2021 г.; Болничен лист № E20202874720/09.02.2021 г., издаден от МЦ „Аркус Медикъл“ АД след решение на ЛКК № 22/09.02.2021 г. и Медицински протокол на ЛКК № 15/09.02.2021 г.; Болничен лист № E20202874762/10.03.2021 г., издаден от МЦ „Аркус Медикъл“ АД след решение на ЛКК № 42/10.03.2021 г. и Медицински протокол на ЛКК № 42/10.03.2021 г.; Болничен лист № E20202874801/09.04.2021 г., издаден от МЦ „Аркус Медикъл“ АД след решение на ЛКК № 72/09.04.2021 г. и Медицински протокол на ЛКК № 72/09.04.2021 г.; Болничен лист № E20202874849/17.05.2021 г., издаден от МЦ „Аркус Медикъл“ АД след решение на ЛКК № 113/17.05.2021 г. и Медицински протокол № 113/17.05.2021 г.; Болничен лист № E20202874878/08.06.2021 г., издаден от МЦ „Аркус Медикъл“ АД след решение на ЛКК № 133/08.06.2021 г. и Медицински протокол на ЛКК № 133/08.06.2021 г.

Ответникът, в качеството на работодател, подал Декларация за трудова злополука с вх. № 5101-04-01/11.01.2021 г. С Разпореждане № 5104-04-1/25.01.2021 г. на ТП на НОИ - Велико Търново злополуката била обявена за трудова по чл. 55, ал. 1 от КСО.

Образувано било досъдебно производство № 5/2021 г. по описа на РУ – Елена за извършено престъпление по чл. 136, ал. 1 от НК, че на 04.01.2021 г. около 10.30 часа в гр. З. на ул. „Д.“ № 10 по време на трудова дейност, свързана със събиране и извозване на битови отпадъци със специализиран автомобил „Мерцедес“ с рег. № ВТ **** КР, собственост на Община З., били нарушени правилата, установени за охрана за безопасността на труда, с което било изложено на опасност здравето на ищеца С. Д. С. на длъжност „сметосъбирач“ към Община З., с което му била причинена фрактура на лява ключица, фрактура на три ребра в дясната и фрактура на едно ребро в лявата част на гръдния кош.

По делото са разпитани в качеството на свидетели П.П.Д., Г.М.Н., К.И.К. и А.Р.А..

Видно от показанията на свидетеля П.П.Д., същият познава ищеца, тъй като са съседи. Последният претърпял злополука по време на работа. След като излязъл от болницата, ищецът помолил свидетеля да му помага в ежедневните дейности. Това станало след около седмица след злополуката. Дончев му пазарувал, носел му дърва, грижел се за животните му и го придружавал до тоалетната. Ищецът бил в тежко състояние. Изпитвал силни болки, много трудно ставал и трудно се придвижвал. Свидетелят му помагал за периода от месец януари до месец април всеки ден, дори и през нощта, когато имал нужда, тъй като жената, с която живеел ищецът, работела в старчески дом и давала нощни смени. Последният изпитвал много силни болки и се налагало постоянно да взема обезболяващи лекарства през периода на възстановяване. Болели го ключицата и ребрата. Ръката му била обездвижена. Свидетелят Г.М.Н., който бил техен съсед, също идвал да му помага. Дончев твърди, че преди злополуката ищецът нямал здравословни проблеми и не се оплаквал от нищо. Сега при разваляне на времето му споделял, че го болят ребрата и ключицата. След инцидента в ищеца настъпила промяна. Последният не можел да работи в градината, както преди.

От показанията на свидетеля Г.М.Н. се установява, че е съсед на ищеца и при нужда двамата си помагали един на друг. Първите дни на 2021 г. ищецът претърпял злополука по време на работа. Това наложило да лежи в болница около седмица. След като се прибрал в къщи, свидетелят отишъл да го види и установил, че е много зле. Ищецът изпитвал силни болки в лявата ключица и в ребрата. Наложило се свидетелят да му помага в ежедневието, като цепи дърва, пали печката, грижи се за животните му. Освен него, свидетелят П.П.Д. също ходел да му помага. Първоначално ищецът бил много зле, изпитвал силни болки, не можел да стои седнал, ходел до тоалетната с придружител и вземал постоянно обезболяващи лекарства. Това състояние продължило от месец януари до месец май. За ищеца, освен двамата свидетели, се грижела и жена му, която работела в старчески дом и давала нощни смени. Това налагало свидетелят П.П.Д. да остава през нощта при него. Към настоящия момент ищецът не се чувствал добре и продължавал да изпитва болки. Освен това, ръката му се подувала. Преди злополуката същият

нямал травми и заболявания.

Видно от показанията на свидетеля К.И.К., същият е колега на ищеца. Двата работели заедно на сметосъбирачния автомобил. Свидетелят бил шофьор, а ищецът работник. На 04.01.2021 г. двамата били заедно на работа и тръгнали да събират сметта по ул. „Д.“ в гр. З.. Задължението на ищеца било да взема кошовите и да ги качва на камиона, за да изхвърли боклука от тях. По едно време свидетелят чул охкане и викане. Излязъл от автомобила и видял, че ищецът е паднал зад камиона до едно ремарке. Казал му, че изпитва много силни болки и това наложило да го транспортират незабавно до поликлиниката. Свидетелят Костов веднага се обадил на управителя. По-късно дошла полиция и му вземали проба за алкохол, която била отрицателна. Свидетелят заявява, че преди започване на работа работодателят редовно им правел инструктажи, включително и в деня на злополуката. Освен това, същият твърди, че ищецът работел прибързано, т. е. заедно с другия работник бързали да свършат по-бързо работа и да си тръгнат по-рано, както и понякога слизали от страни на степенките на автомобила, което било абсолютно забранено. След инцидента свидетелят отишъл да го види и ищецът му споделил, че го болят ръката и ребрата. След като приключил с отпуска по болест, ищецът се прехвърлил на друга работа - озеленител. Освен това, месец и нещо след злополуката Костов го видял в града да се разхожда и забелязал, че няма вид на болен човек, а през месец март да кара тракторчето си, което използвал като превозно средство. Преди инцидента ищецът не се оплаквал от болки в ръката, а само, че го боли кръста.

От показанията на свидетеля А.Р.А. се установява, че двамата с ищеца били колеги и заедно работели на сметосъбирачния автомобил. В началото на месец януари 2021 г. с ищеца станала злополука по време на работа. Сутринта преди работа бил проведен инструктаж и се подписали в книгата. Работодателят редовно им правел инструктаж. Започнали работа, като шофьорът направил забележка на ищеца да не се държи с една ръка, за да не стане беля. На ул. „Д.“ в гр. З. на един завой камионът се поднесъл, тъй като пътят бил хлъзгав. Свидетелят нямал пряка видимост към ищеца, но когато се обърнал го видял паднал върху теглича на едно ремарке. Атанасов веднага отишъл при шофьора, който излязъл с една бутилка вода. Ищецът казал, че го болят много ребрата. Шофьорът го вкарал в камиона и тръгнали

към поликлиниката. Обадили се на управителя, който ги пресрещнал с колата и вземал ищеца в неговия автомобил. Ищецът лежал в болница около една седмица. Свидетелят твърди, че след около месец и половина го видял в с. Калайджии, общ. З. да товари дърва заедно с Писака. След това го видял в града, с едно малко ремарке да ходи на работа и да реже дърва. Атанасов твърди, че от година и десет месеца не ходи никъде и си стои в къщи, тъй като паднал от един покрив и си счупил крака. Това се случило на 05.02.2021 г. Същият твърди, че ищецът по време на работа не му се оплаквал да има никакви болести.

По делото е изслушано заключение на вещото лице д-р Н. В. Г. по назначената съдебно-медицинска експертиза. От същото е видно, че получените травматични увреждания на ищеца са в резултат от удар и притискане с или между твърди тъпи предмети със значителен интензитет и сила, като е възможно получените травми да са в резултат от описания в исковата молба инцидент на 04.01.2021 г. За счупените ребра и ключица срокът за възстановяване бил шест месеца, а за раната на главата бил около двадесет дни. Към настоящия момент при ищеца бил налице двигателен дефицит в лявата раменна става /болезнени и ограничени движения при отвеждане и при ротация в ставата/, както и болки по хода между ребрената мускулатура – интеркостален неврит. Получените травми били свързани с търпене на болки и страдания с голям интензитет. Настоящите оплаквания, установени при извършения преглед, са в причинно-следствена връзка с получените травми на 04.01.2021 г. Според вещото лице поставената диагноза на ищеца радикулопатия е свързана с установено страдание на гръбначния стълб в поясния отдел през 2016 г. и същото не е в причинно-следствена връзка с претърпения инцидент на 04.01.2021 г.

По делото е изслушано заключение на вещото лице Т. Г. Б. по назначената съдебно-счетоводна експертиза. Видно от същото е, че между страните е уговорено месечно трудово възнаграждение в размер на 650.00 лв. и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит 13 % в размер на 84.50 лв., считано от 01.01.2021 г., т. е. общо в размер на 734.50 лв. Брутното му трудово възнаграждение е в размер на 4437.05 лв. за периода от месец януари 2021 г. до месец юли 2021 г. Обезщетението за временна неработоспособност е в размер на 3126.38 лв. за посочения период, като

разликата между brutното трудово възнаграждение и обезщетението за временна неработоспособност е в размер на 1310.67 лв.

По делото е изслушано заключение на вещото лице Т. Г. Б. по назначената допълнителна съдебно-счетоводна експертиза. Видно от същото е, че основната заплата на ищеца е в размер на 650.00 лв., а допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит е в размер на 84.50 лв., т. е. общо 734.50 лв. Удръжките върху осигурителния доход на ищеца са в размер на 164.54 лв., като чистата сума за получаване е в размер на 569.96 лв. Нетното възнаграждение на ищеца за периода от месец януари 2021 г. до месец юли 2021 г. е в размер на 3438.36 лв., а brutното му възнаграждение е в размер на 4437.05 лв. Работодателят извършил плащане в размер на 77.13 лв. през м. януари 2021 г., а обезщетението за временна нетрудоспособност е в размер на 3126.38 лв., като разликата между brutното трудово възнаграждение и обезщетението за временна неработоспособност е в размер на 1233.54 лв.

От правна страна:

Съобразно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 от КТ за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. По смисъла чл. 55 от КСО трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт.

За да се приеме за установен по делото фактическият състав на обективната отговорност на работодателя по чл. 200, ал. 1 от КТ ищецът следва да докаже в процеса следните кумулативно необходими предпоставки: наличие на трудово правоотношение между страните, настъпилата злополука, настъпилата в резултат на трудовата злополука временна нетрудоспособност, претърпените имуществени и неимуществени вреди, както и техния размер, причинната връзка между увреждането и неработоспособността.

В случая страните не спорят, а и писмените доказателства

еднопосочно установяват, че към датата на твърдения инцидент страните са били в трудово правоотношение. Между тях няма спор, че на 04.01.2021 г. ищецът е бил на работа и е изпълнявал трудовите си задължения по сметосъбирането в гр. З. на ул. „Д.“, че по това време е получил нараняване, изразяващо се във фрактура на лявата ключица, фрактура на три ребра в дясната и фрактура на едно ребро в лявата част в гръдния кош и разкъсно-контузна рана на дясната вежда, както и че злополуката е приета за трудова с Разпореждане № 5104-04-1/25.01.2021 г. на ТП на НОИ гр. Велико Търново и е образувано досъдебно производство № 5/2021 г. по описа на РУ – Елена.

Разпореждането на органа по чл. 60, ал. 1 от КСО има двойствено значение - от една страна то представлява индивидуален административен акт относно наличието или не на трудова злополука, установена по надлежния административен ред съгласно Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки, а от друга страна е официален удостоверителен документ притежаващ материална доказателствена сила за установените в него факти, и в частност за наличието на трудова злополука като положителен юридически факт, който е елемент от фактическия състав на имуществената отговорност на работодателя, и от който зависи съществуването на правото на обезщетение. В този смисъл е Решение № 410/29.06.2010 по к. гр. д. № 599/2009 на ВКС, III ГО.

В случая ответникът не твърди, а и по делото няма данни, представеният по делото административен акт на НОИ да е бил обжалван, поради което съдът счита, че същият е влязъл в законна сила като необжалван по административен ред - чл. 117 от КСО и след като не са направени доводи и възражения, свързани с валидността му, а при служебната проверка не са установени пороци, които да имат за последица нищожността на акта, то в настоящото производство са преклудирани всички възможни възражения от страна, както на работника, така и на работодателя в посока дали злополуката има трудов характер, както и относно фиксираните в разпореждането обстоятелства кога, къде и как и при какви обстоятелства е настъпила и настъпило ли е увреждане за пострадалото лице.

В обобщение на гореизложеното съдът намира, че в настоящия случай доказателствата по делото, сред които и официални удостоверителни документи, издадени от компетентните органи на НОИ по несъмнен начин

установяват изискуемите кумулативно предвидени предпоставки за възникване на отговорността на ответника по чл. 200, ал. 1 от КТ, а именно: фактът, че ответникът и ищецът са се намирали в трудовоправни отношения към момента на възникване на трудова злополука на 4.01.2021 г., след която е настъпила временната неработоспособност на ищеца, както и причинната връзка между трудовата злополука и настъпилата временна неработоспособност. Следователно искът се явява доказан по основание.

Основният спорен въпрос по делото е този за размера на дължимото обезщетение. Съобразно критерия за справедливост установен в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, следва да се имат предвид интензитетът на болките и страданията на ищеца.

В конкретния случай от показанията на разпитаните свидетели П.П.Д. и Г.М.Н. се установява, че след изписването от болницата, където ищецът е стоял една седмица, последният е бил в много тежко състояние. Изпитвал силни болки и не можел да става. Това наложило Дончев и Николов да му помагат при ходене до тоалетна, както и да му помагат в ежедневните домакински дейности, като пазаруване, цепене и носене на дърва, хранене на животните му и т. н. Свидетелят Дончев оставал при него дори през нощта, тъй като жената, с която живеел давала нощни смени в старческия дом, където работела, а ищецът не можел да става до тоалетна. Според разпитаните свидетели това негово състояние продължило за период от около четири – пет месеца. Съдът кредитира напълно показанията на разпитаните свидетели, тъй като същите кореспондират със заключението на вещото лице д-р Н. Г. по назначената съдебно-медицинска експертиза, според което възстановителният период при тези травматични увреждания е около шест месеца, както и че претърпените болки и страдания през него са с голям интензитет и сила. В тази връзка съдът не кредитира показанията на свидетелите К.И.К. и А.Р.А., които твърдят, че забелязали ищецът да се разхожда след „месец и нещо“ из града и да товари дърва. Последните двама свидетели се намират в служебна зависимост от ответника, тъй като работят при него и показанията им не следва да се приемат за обективни и безпристрастни. Същите противоречат на събрания доказателствен материал – писмени доказателства, показанията на другите двама свидетели и заключението на вещото лице д-р Н. Г. по назначената съдебно-медицинска експертиза. От приложените по делото

болнични листове се констатира, че ищецът е бил в отпуск по болест шест месеца. Същият всеки месец се е явявал на преглед за продължаване на отпуска по болест и съответните специалисти са преценили, че състоянието му на временна неработоспособност не е преодоляно за този период от време. С оглед на това съдът приема, че възстановителният му период е продължил шест месеца. Следва да се отбележи, че и към настоящия момент вследствие на претърпяната злополука същият продължава да търпи негативни усещания, т. е. налице е двигателен дефицит в лявата раменна става /болезнени и ограничени движения при отвеждане и при ротация в ставата/, както и болки по хода между ребрената мускулатура – интеркостален неврит.

Съдът намира възражението на ответника, че ищецът има придружаващи заболявания, които са повлияли върху оздравителния процес, както и че същият не е провел нужното и адекватно рехабилитационно лечение – физиотерапия, което е довело и до неговото по-трудно и бавно възстановяване, е неоснователно и неподкрепено с доказателства. Напротив, от събраните по делото такива се установява съвсем различна фактическа обстановка, която беше изложена по-горе.

Съдът намира, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, за което следва да му се заплати обезщетение в размер на 45000.00 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на злополуката – 4.01.2021 г. до окончателното ѝ изплащане. Съобразно разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗЗД, доколкото работодателят, дължащ обезщетение по чл. 200 от КТ, изпада в забава от настъпване на увреждането, резултат от трудова злополука, в който смисъл са и разрешенията, дадени в постановеното по чл. 290 ГПК Решение № 441/08.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 682/2009 г. IV ГО. Предявеният иск за разликата от 45000.00 лв. до 50000.00 лв. следва да се отхвърли, като неоснователен и недоказан.

Предвид направения извод за основателност на претенцията, следва да бъде разгледано и възражението на ответника за съпричиняване от страна на ищеца за настъпване на злополуката, тъй като според него ищецът не е спазил изискванията за безопасност на труда, въпреки провеждания ежедневен и периодичен инструктаж.

Съгласно чл. 201, ал. 2 от КТ отговорността на работодателя може да се намали, ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е

допуснал груба небрежност.

Съдържанието на понятието „груба небрежност“ по смисъла на чл. 201, ал. 2 от КТ е изяснено последователно в съдебната практика. Съгласно Решение № 1026/18.12.2009 г. по гр. д. № 4001/2008 г. на I ГО на ВКС, Решение № 348/11.10.2011 г. по гр. д. № 387/2010 г. на IV ГО на ВКС по чл. 290 ГПК, както и Решение № 977/14.01.2010 г. по гр. д. № 298/2009 г. на IV ГО на ВКС, грубата небрежност е степен на небрежност, при която увреденият не е положил за себе си грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия. Грубата небрежност е тежко нарушаване на дължимата грижа при положение, че пострадалият е могъл да я съблюдава в конкретната обстановка, каквато един обикновен човек, поставен в същата обстановка, не би могъл да допусне. Такова поведение е правно укоримо, тъй като пострадалият е бил длъжен да избегне злополуката, ако беше положил дължимата грижа. В този смисъл е Решение № 79/27.02.2012 г. по гр. д. № 673/2011 г. по описа на ВКС, IV ГО. При трудовата злополука, за да има съпричиняване следва да е установено, че работникът е извършвал работата си при липса на елементарно старание и внимание, в нарушение и пренебрегване на основни технологични правила и изисквания за безопасност. В този смисъл са Решение № 291/11.07.2012 г. на ВКС по гр. д. № 951/2011 г. на IV ГО, Решение 186/01.02.2019 г. на ВКС по гр. д. № 4922/2017 г., III ГО и др.

В конкретния случай съдът намира, че не се установи ищецът да е допринесъл за станалата злополука с него по време на работа на 4.01.2021 г. Свидетелите К.И.К. и А.Р.А. не наведоха факти и обстоятелства в тази насока. Същите са били заедно с него на работа, но когато последният е паднал от специализирания автомобил и се е ударил в тракторното ремарке, паркирано на пътя, Костов и Атанасов не са възприели това. Костов не е имал видимост към ищеца, включително и на огледалото за обратно виждане, а Атанасов, заради повдигащия механизъм, също не е възприел падането на ищеца. По делото не се събраха доказателства последният да е нарушил правилата на работа, поради което съдът намира, че не е налице съпричиняване на вредоносния резултат.

По отношение на иска с правно основание чл. 200, ал. 3 от КТ:

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 3 от КТ работодателят дължи

обезщетение за разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, включително пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване.

Между страните не е спорно, а и от представените болнични листове се установява, че ищецът е ползвал отпуск поради временна нетрудоспособност в резултат на трудовата злополука за времето от 4.01.2021 г. до 3.07.2021 г.

Съгласно заключението на вещото лице Т. Б. по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, което съдът цени като компетентно и обективно изготвено, изплатеното от ТД на НОИ в полза на ищеца обезщетение за временна нетрудоспособност за периода 4.01.2021 г. до 3.07.2021 г. е в размер на 3126.38 лв. Изплатеното от ответника обезщетение за първите три дни от болничния е в размер на 77.13 лв. Така общо полученото от ищеца обезщетение е в размер на 3203.51 лв. Според вещото лице, дължимото на ищеца брутно трудово възнаграждение за същия период, в който би продължил да работи при същия работодател, включително с добавката за трудов стаж /доколкото това именно са и възнагражденията с постоянен характер/, е в общ размер от 4437.05 лв. Следователно, пропуснатата полза се изразява в разликата между брутно трудово възнаграждение и обезщетение за временна неработоспособност, която в конкретния случай е в размер на 1233.54 лв.

С оглед на изложеното предявеният от ищеца иск за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен като такъв. Ответникът следва да му заплати сумата 1233.54 лв., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 7.09.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

По направените разноси:

С оглед изхода на спора и своевременно направените искания от страните съдът следва да се произнесе и по отговорността за разноските в процеса съобразно уважената, респективно отхвърлената част от исковете.

Ищецът претендира присъждане на възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на

издръжка, 2. материално затруднени лица, 3. роднини, близки или на друг юрист. Съгласно чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и осъжда другата страна да го заплати. При това положение, съдът намира, че с оглед фактическата и правна сложност на делото, както и видът и обемът на извършените от пълномощника процесуални действия по защитата на страните в процеса и отчитайки цената на предявените иски и действащата редакция чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, че справедливото адвокатско възнаграждение, което следва да се определи на адвоката, възлизат в размер на 4350.00 лв. Съобразно уважената част от предявените иски същото следва да се редуцира до размер на 3925.00 лв.

По делото ответникът е доказал направени разноски в размер на 2050.00 лв. Ищецът следва да му заплати сумата 200.00 лв. съобразно отхвърлената част от предявените иски.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК съобразно уважената част от исковите ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд - Елена и сумата 700.00 лв., представляваща внесените от бюджета на съда депозити за назначаване на съдебно-медицинска експертиза и съдебно-счетоводна експертиза – първоначална и допълнителна, както и дължимата държавна такса в размер на 1849.34 лв. за разглеждане на исковите.

Водим от изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА З.С.У.Д.Д., с БУЛСТАТ *****, със седалище гр. З., ул. „С. П.“ № 1, представлявано от управителя И.Г.А., да заплати на С. Д. С. с ЕГН ***** от гр. З., ул. „Г.К.“ № 37 сумата 45000.00 лв. (четиридесет и пет хиляди 00 ст.), представляваща обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди - болки и страдания, настъпили

в резултат на настъпилата на 4.01.2021 г. трудова злополука, ведно със законната лихва върху главницата, считано от деня на увреждането - 4.01.2021 г. до окончателното ѝ заплащане, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за разликата от 45000.00 лв. (четиридесет и пет хиляди лв. 00 ст.) до 50000.00 лв. (петдесет хиляди лв. 00 ст.), като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА З.С.У.Д.Д., с БУЛСТАТ *****, със седалище гр. З., ул. „С. П.“ № 1, представлявано от управителя И.Г.А., да заплати на С. Д. С. с ЕГН ***** от гр. З., ул. „Г.К.“ № 37 сумата 1233.54 лв. (хиляда двеста тридесет и три лв. 54 ст.), представляваща обезщетение за имуществени вреди под формата на пропуснати ползи, изразяващи се в разликата между brutното трудово възнаграждение на ищеца (в това число и допълнителното възнаграждение за придобит трудов стаж) за периода от 04.01.2021 г. до 3.07.2021 г. и получените обезщетения за временна неработоспособност от НОИ през същия период, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 7.09.2022 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА З.С.У.Д.Д., с БУЛСТАТ *****, със седалище гр. З., ул. „С. П.“ № 1, представлявано от управителя И.Г.А., да заплати на АДВ. Р. С. И. с адрес гр. Горна Оряховица, ул. „Георги Бенковски“ № 5 сумата 3925.00 лв. (три хиляди деветстотин двадесет и пет лв. 00 ст.), представляваща адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА С. Д. С. с ЕГН ***** от гр. З., ул. „Г.К.“ № 37 да заплати на З.С.У.Д.Д., с БУЛСТАТ *****, със седалище гр. З., ул. „С. П.“ № 1, представлявано от управителя И.Г.А., сумата 200.00 лв. (двеста лв. 00 ст.), представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА З.С.У.Д.Д., с БУЛСТАТ *****, със седалище гр. З., ул. „С. П.“ № 1, представлявано от управителя И.Г.А., да заплати сумата 700.00 лв. (седемстотин лв. 00 ст.), представляваща внесените от бюджета на съда депозити за назначаване на съдебно-медицинска експертиза и съдебно-счетоводна експертиза – първоначална и допълнителна, както и дължимата държавна такса в размер на 1849.34 лв. (хиляда осемстотин четиридесет и девет лв. 34 ст.) за разглеждане на исковете.

Решението подлежи на обжалване пред ВТОС в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Елена: _____